

Krigsministeren (Bahnsen): Naar jeg i Dag har ønsket Ordet i denne Sag, er det foranlediget ved en Udtalelse, der fremkom fra Folkethingsmanden for Slesvigborg Amts 1ste Valgtreds (Bajer), ved 1ste Behandling af den foreliggende Sag. Han udtalte nemlig den Gang, da det var under Omtale, hvad der var Grunden til, at Sagen ikke gik igjennem i Fjor, at Sagen vilde have faaet en hurtigere Gang, hvis ikke Krigsministeren havde haft en urigtig Opfattelse af Betydningen af Wiener-Traktaten af 1864. Da jeg ikke var til Stede i det nævnte Møde, vil jeg dog tillade mig at gjøre en Bemærkning herom i Dag, og jeg vil da udtale, at min mere eller mindre rigtige Opfattelse af den nævnte Traktat ikke har haft den allermindste Indflydelse paa Gangen i denne Sag. For Krigsministerens Vedkommende dreier det sig om, at Udvalget havde stillet et Spørgsmaal til Krigsministeren, som det ønskedes besvaret, og Besvarelsen blev ikke i allerførste Grad paavirket af min Opfattelse af den nævnte Traktat. Som det vil ses af Tillæg B. til Rigsdagstidenden for forrige Session Sp. 247 og følg., indgav Udvalget, der var nedsat i denne Sag, under 4de Februar til Krigsministeriet en Skrivelse, hvori der ønskedes Oplysning om, hvorvidt der blandt de paa Indfødsretsloven opførte Individer var Gendarmere eller ikke, og om, hvorvidt der til Gendarmerikorpsen var hvert Folk uden Indfødsret. Det var et Spørgsmaal, som Ministeriet ikke selv kunde besvare. Det er Noget, det ærede Medlem som forhenværende Militær ikke kan være vidende om, at vi ikke oppe i Ministeriet have Hærens Stambøger. Denne Sag maatte derfor expederes ud til Afdelingerne. Vi fik Forespørgslen den 4de, expederede den øieblikkelig til Gendarmerikorpsen, den 6te om Aftenen havde vi Svaret, og den 7de expederede vi det videre — det var en Søndag, men vi opsatte ikke engang at afsige Svaret til Mandag. Denne Expedition bestod fra Krigsministeriets Side kun i at oversende til det ærede Udvalg de Oplysninger, vi havde faaet fra Gendarmerikorpsen; der er ikke Tale om, at Krigsministerens, altsaa min personlige Opfattelse af Traktatens Betydning har nogenformelt Indflydelse paa denne Expedition. Denne kunde ikke gaa hurtigere, og jeg tror da ogsaa, det ærede Medlem efter de Data, jeg har nævnt, vil indrømme, at det var temmelig hurtigt. Jeg kan derfor ikke paatage mig det Mindste af det Ansvar, det ærede Medlem har villet kaste over paa mig. Jeg skal ikke her undersøge nærmere, hvor Ansvar

ligger, det er ikke mig vedkommende, men jeg skal dog blot tillade mig at udtale, at hvis man havde kunnet modstaa Fristelsen til at blande Gendarmene ind ogsaa i denne Sag, tror jeg, at Loven var udkommen i Fjor.

Ordføreren (Bajer): Ja, at modstaa Fristelsen til at blande Gendarmere ind i Sagen var ikke saa aldeles let, thi jeg tror, at vistnok Alle de, der staa paa samme Side som jeg i politisk Henseende, nødig vilde lade nogen Veilighed passere forbi til at undersøge, om der mulig skulde være Gendarmere, som ikke havde Indfødsret. Vi veed jo, at der er Mange i Statsstillinger, f. Ex. under Statsbanerne, som ere blevne ansatte uden at have Indfødsret, saa at det Spørgsmaal vistnok var aldeles besøiet. Iøvrigt vil jeg sige, at da jeg første Gang havde Ordet under denne Sags første Behandling, udtalte jeg mig i den Retning, at der blev svaret hurtigt fra Krigsministeriets Side. Jeg tror, det muligt er blevet overset. Da jeg anden Gang havde Ordet, vilde jeg gjøre opmærksom paa, at jeg havde glemt at omtale dette Punkt med Hensyn til Bestemmelsen i Wienerfreden af 30te Oktober 1864, og ved den Veilighed lod jeg falde det Ord — jeg har ikke Tidenden hos mig, men jeg tror, jeg erindrer det temmelig nøie — at Sagen sandsynligvis vilde være gaaet endnu hurtigere, dersom Krigsministeriet havde været opmærksom paa, at de Gendarmere, hvormed der var Tale i Svaret fra Krigsministeriet, allerede havde Indfødsret. Der er altsaa ikke fra min Side rettet nogen Anke om, at Sagen blev opholdt fra Krigsministeriets Side; thi det erkjender jeg, at den ikke er bleven, og hvis mit Udtryk er blevet misforstaaet i den Henseende, gjør det mig ondt, og saa skal jeg for saavidt tage det tilbage, der kunde være saarende deri. Men jeg har nærmest kun villet sige, at Ministeriet ikke har været opmærksom paa, at nogle Gendarmere, som det troede ikke havde Indfødsret, virkelig havde det, og saa spøiede jeg til, hvad jeg muligvis ikke havde behøvet at gjøre, at der var Sandsynlighed for, at Sagen kunde have gaaet endnu hurtigere, end den gik, dersom Ministeriet havde været opmærksom paa dette.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets eneste Paragraf og Lovforslagets Overgang til 3die Behandling vedtoges uden Afstemning.